

LBRIS

We know
books

DANA KAVELI

INCREDIBILUL SYLVESTER

Traducere din ucraineană
de Sebastian-Virgil Dincă

Dragi domnișori și domnișoare,
șoriceii vă plac oare?

De frică să nu vă muște de nas,
atunci când vedeți un șoricel,
săriți de îndată pe scaun
și strigați:

ȘOA-A-A-A-A-RE-CE!!!!!!

sau pur și simplu aruncați cu papucul în el.

Oare cine e personajul negativ din povestea asta,
voi, sau șoarecele?

Și, până la urmă, pe șoricel l-ați întrebat vreodată
ce crede el despre voi?

LIBRIS

We know
books

Дана Кавелі
НЕПЕРЕВЕРШЕНИЙ СИЛЬВЕСТР
ілюстрації Дана Кавелі

Маленькі панночки і паничі, ви любите мишей? Готовий відкусити свого носа, що коли ви бачите **малесеньку мишку**, ви одразу стрибаєте на табурет і волаєте: **МИ И И И И ША!!!!!!** або просто кидаєте в неї капцем.

Однак я не знаю, хто з вас більше скидається на монстра – ви чи миша? І, зрештою, чи ви колись запитували мишу, що вона думає про вас?

Мишенятко Сильвестр, наприклад, дуже боявся людей. Мишодід не раз йому казав:

«З людьми поведешся – страху наберешся».

Тому Сильвестр ніколи не показувався на очі бабусі Марусі, хоча вони й жили в одній хаті. Він був зовсім самотній, бо хоч як це прикро, але ніхто не бажає мати за друга сіре мишеня.

Навіть качки й кури крутили дзьобами, коли його бачили. Тому Сильвестрові зовсім не хотілося бути мишею. Йому хотілося бути кимось іншим!

Одного дня він знайшов дві качині пір'їни.

«Буду пташкою! Вони так гарно літають!» – подумав Сильвестр.

Він схопив пір'їни в лапки, розбігся і замахав ними як скажений. Та замість того, щоб злетіти, Сильвестр плюхнувся в пилуку.

На другий день він подумав:

«Може, мені стати квіткою? Пречудове в них життя – стій собі в полі й лілуйся!»

Він обв'язав себе пелюстками і простояв у полі аж до самого вечора. Пелюстки без стеблини зів'яли, і засмучений Сильвестр подріботів до своєї комірчини.

Третього дня Сильвестр вирішив бути грушкою: «Я залізу на дерево, і буду там дозрівати, як гарна жовтенька грушка!»

Сильвестр ухопився передніми лапками за гілку й почав висіти. Він провисів дві хвилини – «О, клас! Я тепер грушечка!...»

На десятій хвилині йому здалося, що справжні грушки трохи не такі, як він. Коли минуло хвилин з двадцять, Сильвестр подумав: «Охо-охо, висіти грушкою не так і легко... бідні мої лапоньки.. .»

А коли проминуло півгодини, мишеня тихенько пискнуло: «Ой-Зйозйой, більше не можу! Мабуть, я таки не грушка!» –